

леното му тяло, увито в кожи и го бяха погребали. На негово място заставаха всемогъщ и неумолим вторият син на старата София. Кой можеше да се противопостави на тяхната воля сега, когато младата вдовица бе изпаднала в немилост? Всеки трепереше да не изгуби благоволението на новия владетел. Каква полза да играеш със живота си, за да отдадеш покровителствата на една преследвана жена?

Елисавета и децата ѝ пребродиха всички улици, излязоха извън града, поеха по затъналия в преспи друм. Да можеше да стигне до Бамбергския епископ, брат на покойната кралица Гертруд... Ала пътят бе труден и далечен. Тази нощ те щяха да замръзнат по друмищата, затрупани от ледените виелици, разкъсани от вълците. Тя прибра децата около себе си, закри ги с наметката, коленичи заедно с тях на снега. Горещи сълзи изгаряха лицето ѝ. Да можеше Бог да се смили поне над невинния младежец, който спеше в ръцете ѝ.

Погледът ѝ падна върз далечна светлива точка. Някоя бедняшка хижачка бѝеше в нощта. С последни сили Елисавета се привдигна, разбута децата, които бяха почнали да замръзват, замаяни от студа, скръбта и умората. Гаснещите им очи издаваха, че са близо до смъртно изтощение. Почисти лицата им от нападалия сняг, разтри вкоченясалите им ръчички, почна да ги стопля с дъха си.

— Ето там, не е далече, може би ще се съжалят над нас. Хайде, още малко, още малко.

Те се повлякоха заловени един зад друг, затъващи в преспите, залепявани от вихъра. С грозен писък вятърът свиреше в ушите им неволно на сирака и вдовицата. Сякаш триста гладни вълци виеха в нощта. Устните им заледяха, покрити със скреж. Светлината ставаше все по-голяма. Едно куче изкочи внезапно зад къщурката, хвърли се към тях. Почна да лае високо и тревожно. Ала не посмя да ги докосне. Само няколко пъти ги подуши с неспокоен устрем. Сякаш разбираше, че не за зло идват тия люде при тях, а сами диреха добра дума и човешка обноса.

Вратата на хижата се отвори. Някакъв висок човек застана на прага.